

עפ"ג (תל אביב) 59095-04-25 - שי בהמני נ' פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

עפ"ג (תל-אביב-יפו) 59095-04-25 - שי בהמני נ' פרקליטות מחוז תל אביב פלילימחוזי תל-אביב-יפו
עפ"ג (תל-אביב-יפו) 59095-04-25

שי בהמני

נגד

פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו -יפו
[21.08.2025]

כבוד השופט, סגן הנשיא שי יניב
כבוד השופטת מיכל עמית - אניסמן
כבוד השופט יוסי טופף
החלטה

לפנינו בקשה חריגה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דין שניתן לפני שבע שנים.

1. המבקש הורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בבית משפט השלום, בעבירות שמהותן: זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, לפי סעיף 418 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.

רקע וההליך בבית משפט קמא
2. תמצית נסיבות ההרשעה הן אלה: בין המתלונן למבקש היכרות מוקדמת שמקורה בקשרים עסקיים. במסגרת קשר זה נוצר למבקש חוב בסך 11,000 ₪, שבעקבותיו פתח המתלונן בהליכי הוצאה לפועל. במהלך הליכים אלה, הוטל צו עיקול מיטלטלין. על רקע זה, זייף המבקש, באמצעות אחר, חוזה שכירות והגישו לרשם ההוצאה לפועל, מתוך כוונה להביא לביטול העיקול.

3. ביום 12.11.2017 השמיעו הצדדים את טיעוניהם לעונש, ובמסגרתם טען בא כוחו של המבקש "הוא נמצא בהליכי פשר' והמתלונן מקבל בתשלומים, אחד הנושים, מזה 3 שנים בתשלומים עבור על חשבון החוב..". (עמ' 10, שורות 9-10). לכך השיבה ב"כ המאשימה כי המתלונן נוכח באולם "ואומר שלא קיבל שום תשלום עד עכשיו." (שם, שורות 12-14). חודש לאחר מכן, ביום 12.12.2017, הוגשה הודעה לבית המשפט מטעם בא כוחו של המבקש ולה צירף "צו כינוס של הנאשם וכן פלט תביעות החוב הקיימות בתיק שבעניינו והתשלומים שביצע הנאשם במסגרת תיק הפש"ר".

4. ביום 24.12.2017 ניתנה החלטת בית המשפט, בה נקבע כי "רכיב הפיצויי שאלמנט העונשי טרם הובהר סופית...בית המשפט הבהיר לנאשם שעליו לספק לסנגורתו מסמכים נוספים שיעידו על כך שהוא משלם כסף למתלונן ושהמתלונן מקבל אותו". בזיקה לכך, הוגשה הודעה לבית משפט קמא ולפיה המתלונן הוא אחד מנושיו של המבקש במסגרת הליך פשיטת רגל בו הוא מצוי, שמספרו 21706-11-14 וכי לדברי המבקש, "עם סיום הליך פשיטת הרגל, תחולק קופת הכינוס בין נושיו" (סעיף 3 להודעה מיום 7.1.2018). בסופו של יום, גזר דינו של המבקש ניתן ביום 7.1.2018, ובמסגרתו הוטלו על המבקש מאסר על תנאי, קנס בסך 2,000 ₪ ופיצוי למתלונן בסך 11,000 ₪.
5. בחלוף למעלה משלוש שנים, ביום 22.3.2021, הגיש המבקש לבית משפט קמא "בקשה לקבלת החלטה ומתן הוראות למרכז גביית קנסות וסגירת תיק לאחר שתשלום הועבר דרך הנאמן". בבקשה טען המבקש כי לא שילם את הפיצוי למתלונן מכיוון שהמתלונן הגיש תביעת חוב, ולו היה משלם למתלונן את הפיצוי הייתה זו "עבירה על החוק (נקרא העדפת נושים)". עוד נטען כי המרכז לגביית קנסות העביר את תשלום הקנס לפיצוי המתלונן, בניגוד להחלטה בגזר הדין. בית משפט קמא קבע כי משהועבר החוב למרכז לגביית קנסות הוא הגוף המוסמך לדון בבקשה ולכן על המבקש לפניו אליו (החלטה מיום 25.3.2021).
6. ביום 2.5.2021 הגיש המבקש לבית משפט קמא "בקשה להבהרה", במסגרתה ביקש להבהיר האם עליו לשלם למתלונן את הפיצוי, ללא קשר לתשלום שקיבל המתלונן במסגרת תיק הפש"ר, כטענת המרכז לגביית קנסות. בית משפט קמא קבע כי גזר הדין שניתן חלוט ומדבר בעד עצמו, וכן כי בית המשפט אינו עוסק בהבהרת פסקי דין שניתנו (החלטה מיום 9.5.2021).
7. בחלוף קרוב לארבע שנים נוספות, ביום 13.2.2025, הגיש המבקש "בקשת ארכה לתיקון טעות בגזר הדין...". הפעם ביקש מבית משפט קמא את תיקונו של גזר הדין "באופן שיובהר כי פיצוי הנפגע עבירה על סך 11,000 ₪ הינו בא בחפיפה לחוב תיק הוצאה לפועל...". בתגובתה עתרה המדינה לדחות את הבקשה. נטען כי המבקש מתעלם מהחלטות בית המשפט בהן נקבע כי מקומן של הבקשות הוא במרכז לגביית קנסות וכן כי בקשות אלו אינן עומדות בתנאי סעיף 81 לחוק בתי המשפט, וכי אין מדובר בבקשה לטעות סופר, אלא תכלית הבקשה היא לביטול הפיצוי שנפסק.
8. ביום 1.4.2025 הגיש המבקש את תשובתו ובה טען כי הגיש תביעה נגד המרכז לגביית קנסות ואחרים (ת"א 15554-04-24) וכי לדידו ניתן לפרש את פסיקת הפיצוי בגזר הדין בשתי דרכים: פסיקת הפיצוי למתלונן היא בחופף לתיק ההוצאה לפועל או שפסיקת הפיצוי למתלונן היא בנוסף לתיק ההוצאה לפועל. החלטת בית משפט קמא ניתנה ביום 1.4.2025, ובה נקבע:
- "עיינתי. לא מצאתי לנכון להעתיק לבקשתו המחודשת של המבקש, זאת גם לאחר עיון בת"א 15554-04-24 במסגרתו נדחתה תביעת המבקש בגדרה עתר ליתן צו הצהרתי ולפיו רכיב הפיצוי- מבוטל, וזאת בהסכמת הצדדים להליך, וביניהם- המרכז לגביית קנסות והמתלונן עצמו. במסגרת הדיון בתביעה זו העיד המבקש כי לא פנה לכב' הנשיא דורון לתקן את הטעות שלשיטתו נפלה בגזר הדין וכי בחר שלא לערער עליו."

עיון בפרוטוקול התיק שבכותרת מעלה כי בית המשפט היה ער לקיומו של צו הכינוס טרם פסיקת הפיצוי למתלונן. אין מקום אפוא לקבוע כי נפלה טעות וממילא, נוכח חלוף הזמן הרב מאוד משעת גזירת הדין אין מקום לאפשר מתן ארכה לתיקון הטעות הנטענת. אף החלטות כב' הש' אמיר, שגם הן ניתנו לפני שנים רבות, מדברות בעד עצמן. הבקשה נדחית.

9. מכאן לבקשה שלפנינו.

הבקשה

10. ביום 27.4.2025 הגיש המבקש "הודעת ערעור" ובקשה למתן ארכה לערעור על גזר הדין. בבקשתו טען כי ברצונו להגיש ערעור על רכיב הפיצוי שנפסק לנפגע העבירה ואשר "הליכי גבייתו החלו רק ב-10.3.2025, ועילת הערעור התגבשה רק עתה עקב הליך פש"ר בו היה שרוי... ועקב הליכים משפטיים בהם נקט... אשר הסתיימו רק עתה ויצקו לגזר הדין פרשנות חדשה ומוטעית אשר מגבשת עילה לערעור". עוד נטען כי אם בקשתו תתקבל, יופנה הערעור נגד הרשעתו וגם נגד "זהות נפגע העבירה".

11. המדינה הגישה את תגובתה ביום 23.5.2025, וביקשה לדחות את הבקשה. נטען כי ממועד גזר הדין חלפו למעלה משבע שנים, ובמהלך שנים אלו שב המבקש ופנה בעניין זה לבית משפט קמא, ונדחה שוב ושוב. כן נטען שהטענה בדבר גיבוש עילת הערעור אינה נכונה, כמו גם הטענה בדבר זהות נפגע העבירה, שכן המבקש הודה במיוחס לו בבית משפט קמא. עוד נטען כי בקשתו של המבקש היא למעשה לפרש את גזר דינו של בית משפט קמא, שהינו "ברור ונהיר".

דין והכרעה

12. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע: "בית המשפט רשאי, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור... לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200". הוראה זו אינה מציבה דרישה ל"טעם מיוחד", אלא די בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". השיקולים העיקריים לבחינת הבקשה הם: משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור; וסיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ע"פ 2273/20 מור נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (2.6.2020)).

13. אכן, כאשר מדובר בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור מצד נאשם, להבדיל מבקשת המדינה, ייטה בית המשפט להתייחס לבקשה זו "ביתר חיוב" (ראו: בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.7.2006)) (להלן: עניין נגר). עם זאת, יש להקפיד על כך שקיים "טעם ממשי המניח את הדעת". זאת, לפי שמתן אורכה הוא "היוצא מן הכלל", בהתחשב בעקרון סופיות הדיון, הצורך בהצבת גבול להימשכות ההליך המשפטי ובחיזוק היציבות והוודאות המשפטית (עניין נגר, שם).

14. המבקש הגיש "הודעת ערעור" ובקשה להארכת מועד להגשת ערעור בחלוף למעלה משבע שנים ממועד מתן גזר הדין. דין הוא כי "ככל שמשך האיחור ארוך יותר כן יגבר משקלם של הנימוקים הנוטים לדחיית הבקשה" (ע"פ 2983/19 סאלח פחמאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (18.6.2019)). בענייננו המדובר באיחור יוצא דופן של שנים רבות. אף בהצדקה הנטענת לאיחור אין ממש. הטענה שרק לאחרונה "התגבשה עילת הערעור" היא טענת סרק. הגשת ערעור במשפט פלילי היא זכות הקבועה בדין ואין צורך להמתין להתגבשותה של עילה, כביכול (סעיף 198 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). בנסיבות העניין, אין צריך להכביר מילים על כי אף מבחן סיכויי הערעור מוליך לדחיית הבקשה.

15. סוף דבר, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"ז אב תשפ"ה, 21 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.

שי ניב, שופט, סגן הנשיא

מיכל עמית - אניסמן, שופטת

יוסי טופף, שופט